

ARBETARMAKT

Nyhetsbrev nr 239, 21 januari 2007

www.arbetarmakt.com

Arbetarmakt, svensk sektion av

Sprickor i den amerikanska världsordningen Tesar om världssituationen, januari 2007

Sedan sommaren 2006, när Förbundet för Femte Internationelens kongress fastställde sina internationella perspektiv, har det inträffat en rad dramatiska händelser i den världspolitiska situationen. Det innefattar ett förödmjukande nederlag för Israel gentemot Hizbollahs motståndskämpar i Libanon, en intensifiering av krisen i Irak och löften från USA:s regering om mer trupper och den omfattande massrörelse som utmanade högerens valfusk i Mexiko, för att senare bara ledas till nederlag av sina ledare. Förbundet har karakteriserat den nuvarande perioden som en period i vilken imperialismen genomför en stor offensiv – ekonomiskt, politiskt och militärt – mot världens folk och ger upphov till ett ökat och samordnat motstånd. Förenta Staterna har, som världens enda framträdande imperiemakt, varit central i denna offensiv. Hur har de senaste sex månadernas händelser, vilka har innefattat betydande nederlag för dess projekt, såsom i Libanon, och ökad oro kring tillståndet i dess ekonomi, påverkat dess imperieprojekt? Vilka är framtidsutsikterna och farorna i den klasskamp som ligger framför oss? Och, vilket är ännu viktigare, hur ska marxister ingripa i denna situation? Detta är de frågor som Förbundets internationella exekutivkommitté övervägde i början av januari när följande tesar om världssituationen diskuterades.

1. Sedan sommaren 2006 har vi bevittnat en vändpunkt i världssituationen. USA-imperialismen har genomlidit en rad stora motgångar på hemmaplan och utomlands. Ockupationen av Irak är en fullständig katastrof. Mer än 3 000 amerikanska soldater har förlorat livet där sedan 2003. En växande majoritet av USA:s medborgare är, som ett direkt resultat, motståndare till den fortsatta ockupationen. Bushs inhemska dagordning, som så öppet favoriserar de superrika, har också ifrågasatts, sedan orkanen Katrina och rörelsen bland miljoner invandrade arbetare under våren 2006 uppenbarade fattigdomens omfattning i USA. Katrina uppenbarade också verkligheten i klimatförändringarnas hot mot planetens ekosystem, vilket Bush beslutsamt förnekade till förmån för oljebolagens och andra bolagsförgiftares intressen. Debatten i media förändrades från huruvida en ekologisk katastrof hotade under årtiondena framöver till vad som borde göras åt det. Således var det bara omfattningen av det styrande republikanska partiets förödmjukelse i kongressvalet i november 2006 som var överraskande.

2. I Libanon led Israel, Washingtons regionala gendarm i Mellanöstern, sitt första tydliga militära nederlag i sin historia. Lägg därtill Hugo Chavéz storseger i valet i Venezuela och hans löfte att inleda en "socialistisk revolution", framstegen med initiativet för att bilda ett block av latinamerikanska stater som är fientliga till USA, tack vare segern för ännu två vänsterpopulistiska presidenter i Ecuador och Nicaragua, och nedgången för USA:s hegemoni i den västra hemisfären kan vi inte bortse ifrån. Det är denna nedgång för världens supermakt i områden som är avgörande för dess "imperium", och de alltmer självförgörande försöken från dess härskande klass

att få stopp på det, som kommer att definiera den världspolitiska situationen under den kommande perioden.

3. Krisen i det neokonservativa, imperialistiska projektet går hand i hand med en påtaglig ideologisk svängning till vänster inom arbetarnas, ungdomens och de sociala rörelsernas avantgarde världen över. I Latinamerika finner detta sitt uttryck i det oerhörda kontinentala stödet för Hugo Chavéz bland arbetare och ungdomar, valseger eller nästan valseger för vänsterpopulister från Mexiko till Bolivia, den revolutionära situationen i Mexiko, som kulminerade med Oaxakommunen och protester mot valfusk. I Mellanöstern har Hizbollahs seger och USA:s moras i Irak, tillsammans med det omfattande missnöjet med de korrumperade och svaga arabiska regimerna, återuppväckt de antiimperialistiska stämningarna. Konferenserna i Beirut och Kairo antyder framväxten av en ny generation kämpar för demokrati "på hemmaplan", liksom för att driva bort imperialisterna från regionen. I Europa kan denna radikaliserings också ses i polariseringen i arbetarrörelsen och sociala rörelser, exempelvis i Tyskland och Italien, och framväxten av ett avantgarde som medvetet är motståndare till den klassamarbetspolitik som drivs av Europeiska Vänsterpartiet (EVP) vars medlemspartier deltar i, eller försöker gå med i, nyliberala regeringar. Vid ESF i Aten och konferensen i Beirut har vi också sett framträdandet av en mer samordnad antiimperialistisk vänster.

4. Dessa radikaliserande element har emellertid inte "löst" ledarskapskrisen, vilket kan ses i nederlag som det i Oaxaca, spridningen av reaktionär kommunalism i Irak och det farliga dödläget mellan Hamas och Fatah i Palestina som Israel utnyttjar för att framkalla inbördeskrig. Rörelsen mot kapitalism, krig och imperialism förblir fullkomligt paralyserad av en ledning som lyckats skjuta på det världssociala forumet (WSF) och Europas Socialforum (ESF) under två år för att kunna dölja vad som görs av reformistiska partier som Arbetarpartiet (PT) i Brasilien, eller det italienska Rifondazione Comunista (RC) som hittills sponsrat forumen men som nu sitter i regeringarna och är inblandade i åtgärder som ger efter för nyliberalism och imperialism.

5. I Europa och Nordamerika, och faktiskt också i halvkoloniala länder som Mexiko, har de fackliga byråkratierna fortfarande stor kraft att sabotera och fragmentera kampen. De "nya partierna", som det tyska Linkspartei, eller rörelser för nya partier, föll snabbt under vänsterreformistisk och byråkratisk kontroll, vilket blockerar deras utveckling i progressiv riktning. Centristiska krafter som Fjärde Internationelen (FI) och Internationella Socialistiska Tendensen (IST) förefaller fullständigt ovilliga att avslöja och fördöma dessa förräderier. IST har till och med uppträtt som försvarare och väktare åt byråkratin i Linkspartei. De kan inte erbjuda ett tydligt strategiskt alternativ till reformismen, för att inte tala om att samla krafter som kan ersätta de reformistiska ledarna. Trots vändningen åt vänster inom avantgardet och radikaliserings av breda massor, håller ändå ledningskrisen inom kampanjer, rörelser, partier och fackföreningar allvarligt tillbaka klasskampens revolutionära utveckling på varje område.

6. Ett växande avantgarde av militanta arbetare och ungdomar i global skala ser upp till de mer radikala ledningarna

som uppmuntrar motståndet mot imperialism och nyliberalism: Chavéz själv, det antiimperialistiska nätverket, COBAS i Italien och motståndsrörelserna i Irak och Libanon. Inte desto mindre ger de, trots sitt radikala språk, uttryck åt farligt felaktiga program och perspektiv, såsom bonapartism, populism, stalinism och maoism, syndikalism och islamism. Därför är ledarskapets kris långt ifrån löst; den skärps faktiskt av dessa krafter framträdande. Den uttrycker sig i debatterna om huruvida vi ska kämpa för makten och, i så fall, för vilket slags stat, huruvida nya partier ska bildas och, i så fall, huruvida de kan vara revolutionära eller måste förbli reformistiska, huruvida internationella sammankomster bara kan förbli forum för nätverkande och diskussion och vad "socialism" och arbetarklassen innebär i tjugonde århundradet.

7. Det revolutionära svaret måste varken vara ett okritiskt svansande efter dessa krafter såsom förkroppsligandet av den revolutionära processen eller sektariskt avstående från den kamp och de debatter som de stimulerar fram; snarare måste det vara den systematiska användningen av arbetarnas enhetsfront och den antiimperialistiska enhetsfronten, i kombination med tydlig och outtröttlig kritik av dessa ledningar närhelst de håller tillbaka eller missleder kampen.

8. Det är den kombinerade dynamiken i krisen för det nyliberala och imperialistiska projektet, som leder till ökade nivåer av klasskamp och politisk jäsning, och en verklig omgruppering av krafter till vänster om de existerande ledarskapen för arbetarklassens massorganisationer (de större facken, reformistiska partier, nationella befrielseströrelser) som definierar den nuvarande konjunkturen efter Libanon och Oaxaca. Denna situation är rik på möjligheter för revolutionärt, kommunistiskt ingripande, inklusive:

a. agitation för militant aktion för att slå tillbaka den nyliberala offensiven mot arbetarklassens sociala landvinningar, löner, anställningstrygghet och "kriget mot terrorismen", dvs. försöket att kontrollera eller, där det är nödvändigt, ockupera den halvkoloniala världens nyckelresurser.

b. kampen för de former av organisation som behövs för att mobilisera dessa aktioner och, nära förbundet därmed,

c. kritik av de olika reformistiska, populistiska och stalinistiska krafternas misslyckande med att vidta nödvändiga åtgärder; deras blockering och sabotage av de första steg som tagits för att göra det.

9. Framför allt finns det en verklig potential för att ta steg framåt mot bildandet av en ny internationell samordning av kampen. Detta är inte mindre sant eftersom krafter som FI och IST upprepade gånger blockerar och avbryter dessa tendenser och hävdar att, även om de själva givetvis är för en sådan utveckling, det är för tidigt, att sådana steg nu skulle splittra och fragmentera rörelsen. För dem kommer det alltid att vara för tidigt – tills det är alldeles för sent! Krafter som formellt står till höger om dem, inifrån den stalinistiska/maoistiska traditionen eller från syndikalismen, förefaller vara mer medvetna om brådskan med att ta steg framåt, de är mindre rädda för den fackliga byråkratin och de stora vänsterreformistiska partierna. I denna situation kommer Förbundet att kämpa för att resa parollen om Femte Internationalen, en fråga som redan rests i debatterna i ESF/WSF-miljön av sådana som Samir Amin.

Världsekonomin

10. Denna viktiga utveckling i världssituationen måste ses mot bakgrund av de grundläggande tendenser som är i verksamhet under det kapitalistiska samhällets yta. Den imperialistiska epokens allmänna tendens till nedgång uttrycker sig i den nuvarande perioden genom överackumulering av kapital och profitnivåns tendens till nedgång, dess minskade förmåga att utveckla produktivkrafterna och ett i allmänhet ökat sönderfall i det borgerliga samhället. För att stoppa denna nedgång angriper den imperialistiska härsarklassen sina fiender både i den halvkoloniala världen och på hemmaplan med till-

tagande brutalitet. Både nationell befrielsekamp och klasskamp befinner sig, som ett resultat, i tillväxt. I detta sammanhang kommer egenheterna i den imperialistiska världsordningen sedan andra världskriget, och speciellt sedan 1989–91, USA-imperialismens globala dominans, vilken uppträder som den kapitalistiska världsordningens väktare, under starkare tryck. I den meningen kan vi tala om sprickor i den amerikanska världsordningen.

11. Den nuvarande cykeln i världsekonomin förefaller vara på sin höjdpunkt eller har redan passerat den. Världsekonomin tillväxt 2005 var 3,4 procent och Världsbanken förutspår en BNP-tillväxt på 3,9 procent för 2006 och 3,2 procent 2007. Avmattningen har redan börjat i världens starkaste ekonomi, Förenta Staterna. På grund av att fastighetsbubblan spruckit, minskad tillväxt i ökningen av produktiviteten m.m. har den övergripande BNP-tillväxten avtagit abrupt. Andra ekonomier, som EU, ligger något efter i cykeln och närmar sig just nu cykelns topp. Tvärt emot påståendena från borgerliga globaliseringsentusiaster (plus deras springpojkar inom vänstern) är den nuvarande cykeln inte på något vis uttryck för en ny "lång våg" med ekonomisk uppgång för den globala kapitalismen utan snarare en fortsättning på dess kris och minskande tillväxtnivåer.

12. Den nuvarande cykeln har åtföljts av en fördjupning av flera motsättningar i globaliseringen, såsom den ökade obalansen mellan kapitalistiska länder vilken symboliseras av att USA:s budgetunderskott nått rekordnivån 6,8 procent av BNP. Detta återspeglar de svårigheter som USA-imperialismen har med att stoppa nedgången i dess absoluta ekonomiska dominans. Det finns, som ett resultat av detta, ökat tryck på andra länder att upphöra med sin totala förlitan på USA-dollar som den enda utländska valutareserven. Det har faktiskt ägt rum allt mer omfattande överföringar av utländska valutareserver bort från USA-dollar och till euron.

13. Det har också förekommit en massiv våg av monopolisering av kapital. Sammanslagningar och uppköp har ökat anmärkningsvärt och rapporteras ha nått 2 triljoner USA-dollar, dvs. 2 miljarder miljarder, under föregående kalenderår. Även om borgerliga journalister hyllar de stora vinster som bankirerna och advokaterna gör under denna kapitalistiska fest, pekar några av de mer seriösa stilsamt på det mycket viktigare faktumet att sådana aktiviteter vanligtvis förekommer mot slutet av cykeln.

Krisen för USA:s imperialistiska projekt

14. Hotet mot USA-imperialismens hegemoniska ställning finns inte bara på den ekonomiska fronten. USA-administrationen tvingas dessutom på defensiven i politiskt avseende. Under de senaste månaderna har det skett ett genombrott i det offentliga erkännandet av att ockupationen av Irak är en katastrof. USA:s trupper hade i december 2006 sina högsta förlustsiffror sedan 2004. Detta spelade en viktig roll i det styrande republikanska partiets förödmjukande nederlag i valet till kongressen i november. Israels misslyckande med att besegra Hizbollah i Libanon var på samma sätt också ett stort nederlag för USA-imperialismen i allmänhet och det neokonservativa Vita huset i synnerhet. Till detta kan också fogas den otvivelaktiga valsegern i Venezuela för Hugo Chavéz, en svuren fiende till "djävulen" Bush.

15. Vi ser, som ett resultat därav, ökad splittring inom USA:s härskande klass om dess utrikespolitik. En flygel, som gav uttryck för sin uppfattning i Bakers rapport, föredrar en uppmjukning av den aggressiva utrikespolitiken och mer diplomatiska gester inklusive mot gamla fiender som Syrien och Iran. Den styrande flygeln i USA:s bourgeoisie har kommit till slutsatsen att varje uppmjukning skulle ses som svaghet och skulle uppmuntra antiimperialistiska befrielseströrelser och "skurkstater" världen över i deras motstånd mot USA:s världshegemoni. Det skulle också stärka konkurrerande imperialistiska makters önskan om en utrikespolitik som är obe-

roende av Washingtons önsknings. Vita husets fortsättning med sin ensidiga utrikespolitik, mot bakgrund av dess ökade svårigheter, kommer att framkalla massiva protester och ökat öppet motstånd från andra stater.

16. Vi kan därför förvänta oss ökade motsättningar inom den amerikanska härskarklassen och växande motstånd världen över. Iran och Syrien kommer att vara mindre beredda att ge efter för USA-imperialismens påtryckningar och det samma gäller för Nordkorea. Europeiska Unionen kommer, som den främsta imperialistiska rivalen, att försöka bedriva en alltmer oberoende utrikespolitik.

17. Bushadministrationens politiska defensiv kommer också att återspeglas i den inhemska politiska utvecklingen. Även om demokraternas seger i kongressen givetvis var en seger för den härskande klassens alternativa borgerliga parti, återspeglade det inte desto mindre en betydelsefull skiftning inom delar av medelklassen och arbetarklassens arbetararistokratiska skikt mot den ensidiga militaristiska utrikespolitiken och mot den extremt nyliberala politiken. Denna förändring i den politiska klimatet kan också uppmuntra fackliga, sociala och antikrigsrörelser att slå tillbaka, vilket invandrarna redan gjort.

Europeiska unionen – angrepp och klasskamp

18. För att öka sitt ekonomiska och politiska inflytande i global skala, måste de härskande klasserna i Europeiska Unionen fortfarande övervinna stora hinder. De är ännu långt ifrån sin "Lissabonagenda", som antogs 2000, och som proklamerade uppgiften att göra EU till "världens mest konkurrenskraftiga region år 2010". Därtill kommer det faktum att de ännu är långt ifrån att bilda en förenad och operativ paneuropeisk politisk ledning och statsapparat.

19. Det tyska ordförandeskapet i EU under första hälften av 2007 kan spela en viktig roll i en ny offensiv från den europeiska härskarklassen eftersom den tyska bourgeoisien är den starkaste nationella bourgeoisien. Vi kan av den orsaken förvänta oss en ny framstöt för att vidareföra nyliberala angrepp på arbetarklassen (exempelvis det andra paketet som gäller hamnarna). Det är, för det andra, sannolikt att det blir en förnyad ansträngning att återuppliva EU:s konstitution, förmodligen i en något förändrad utformning. EU kommer, för det tredje, att fortsätta sina framstötter mot en oberoende, militaristisk utrikespolitik, exempelvis i Kongo.

20. I Frankrike kommer den närmaste perioden att domineras av president- och parlamentsvalen och striden mellan Sarkozy och Royal. Eftersom PCF har beslutat att ställa upp med en egen kandidat, kommer centristerna sannolikt att också ställa upp sina egna kandidater.

21. Italien är av särskild betydelse i den nuvarande perioden eftersom det är det enda större landet med en folkfrontsregering som innefattar ett "kommunistiskt" parti, Rifondazione Comunista (RC), som också råkar vara en ledande kraft i EVP. Den framgångsrika aktionsdagen i november 2006, som organiserades av COBAS och stöddes av FIOM, visar att arbetarklassen har börjat slå tillbaka mot "sin" regering. Ökade sprickor inom CGIL hänger samma med detta. De stora frågorna kommer där att vara fackens oberoende av regeringen och frågan om ett nytt arbetarparti för att organisera den politiska kampen mot folkfrontsregeringen.

22. I allmänhet kommer de vänsterreformistiska byråkraterna i EVP att fortsätta sin rörelse åt höger och konkret mot valframgångar och "regeringsansvar". I Frankrike är det valet, i Italien och Berlin befinner de sig redan i regeringen och i Tyskland kommer de också att fokusera på att svälja Valalternativet för Social Rättvisa (WASG) och likvidera vänsterelementen. Detta öppnar, å andra sidan, möjligheterna för en radikal utveckling till vänster om EVP.

23. En betydelsefull kulmen på internationella massprotester mot de imperialistiska stormakterna från den stärkta antiimperialistiska och antikapitalistiska rörelsen kan bli protesterna mot G8 i juni 2007 i Tyskland.

Krig, ockupation och motstånd i Mellanöstern

24. I Irak intensifieras både motståndet mot ockupationen och den sektaristiska sprickan mellan sunni- och shiamuslimer. Bakers rapport signalerade framväxten av stora sprickor inom den härskande klassen i USA i förhållande till hur man ska svara på den djupa kris som ockupationen står inför. Vita huset har valt att avvisa rapportens två viktigaste slutsatser: en tidtabell för tillbakadragande och närmande till Iran och Syrien som syftar till att avvärja deras shiitiska allierade. Istället planerar man att svara aggressivt med 21 500 USA-soldater med uppgiften att "ta tillbaka Bagdad och dess omgivningar" utifrån nya regler för stridande som återspeglar den aggressiva vändningen.

25. Detta kommer sannolikt att ge upphov till en omfattande konflikt inte bara med de sektaristiska shiitiska döds-skvadronerna, som har varit inblandade i strider öga-för-ögatand-för-tand med sunnitiska krafter, men också med Moqtada al-Sadr och hans Mehdiarmé, speciellt i deras starka fäste i Sadr City. Stödet från al-Sadr har varit väsentligt för att upprätthålla den stabilitet som den irakiska regeringen haft; dess tillbakadragande kommer att innebära en betydande intensifiering av striderna och göra det fullständiga sönderfallet för den irakiska staten till en verklig möjlighet.

26. Problemet för USA är att avrättningen av Saddam Hussein gör det svårare för varje form av försoning med det sunnitiska upproret. Trots detta har USA emellertid enligt rapporter haft hemliga förhandlingar med sunniupproret under en tid. Detta återspeglar det faktum att den största faran för Vita huset i Mellanöstern är ett förstärkt Iran, kanske med kärnvapenförmåga och med beroende shiitiska allierade i den irakiska regeringen.

27. Det kommer alldeles säkert att bli en intensifiering av krisen i Irak på kort sikt. Detta kan leda till ökat sektaristiskt våld eller en mer förenad nationell befrielsekamp. USA kan i ökad grad dessutom försöka omvandla, eller faktiskt avsätta, den nuvarande irakiska regeringen, om krafter inom den, såsom al-Sadr, hamnar i opposition.

28. Det israeliska nederlaget mot det libanesiska motståndet har haft två stora konsekvenser. Det försvagade, för det första, den proimperialistiska Sinioras regering i Beirut. Dess fall genom de massprotester som organiseras av Hizbollah och deras allierade är en verklig möjlighet och skulle vara ännu ett slag mot USA och Israel. Det inledde också, för det andra, en politisk kris i Israel och diskrediterade den styrande koalitionen.

29. Det finns en verklig möjlighet att sionisterna, liksom den amerikanska härskarklassen, kan slå in på vägen till ett "befriande" slag framåt om de befinner sig på defensiven. Det förklarar den nya parollen, "Krig 2007", i den offentliga debatten i Israel, dvs. det ohöjda hotet från regeringskretsar om att 2007 kan bli året för krig mot Syrien och/eller Iran. Detta skulle alldeles uppenbart få oberäkneliga konsekvenser i den krutdurk med Mellanöstern är.

30. Till denna kris fogas de fortsatta problem som den israeliska staten har med att utöva makt över den palestinska befolkningen. Den har inlett en brutal offensiv mot Gaza, delvis som en revansch för nederlaget i Libanon, men också som en del av strategin för att politiskt avskilja Gazaremsan från Västbanken så att Israel kan fullborda sin utbyggnad av bosättningar på Västbanken och apartheidmuren. Denna offensiv tjänar till att alltmer destabilisera regionen för att ytterligare undergräva stödet för den valda Hamasregeringen.

31. Den andra sidan av strategin är Israels nära samarbete med Mahmoud Abbas, inklusive leverans av utrustning för tunga vapen till hans väpnade styrkor och inviterna till hans allierade i den i Jordanien baserade milisen Badrbrigaden som är associerad med PLO. Bakom parollen med kravet på "en enhetsregering", ett projekt som stöds av alla imperialistiska makter, försöker Israel medvetet bidra till en kupp för

att installera Abbas, som har deklarerat sin beredskap att kompromissa bort varje form av progressiv framtid för palestinierna. De ser detta som det enda sättet att bryta upp motståndet mot sin helt reaktionära lösning. Detta destabiliserar på ett dramatiskt sätt situationen i Palestina och bidrar till den explosiva situationen i hela Mellanöstern.

Kina

32. Trots regeringens ansträngningar att inrikta investeringar på nytt fast kapital, har den ekonomiska tillväxten, i termer av rapporterad BNP, hållit sig kvar på över 10 procent. Den har drivits på av USA:s fortsatt höga efterfrågan på kinesisk import som delvis upprätthålls av låga räntor i USA som i sin tur återspeglar kinesiska inköp av statsobligationer och andra former av skulder i USA. Förhållandet mellan dessa två ekonomier är nu av central betydelse för den globala ekonomin. Förhållandet är långt ifrån jämlit; USA är den dominerande parten och det kommer att förbli fallet under överskådlig framtid. Även om Kina otvivelaktigt är angeläget att utvecklas starka ekonomiska band med Latinamerika och Afrika, primärt för att säkra tillgången på råvaror, och kommer att fortsätta att uppmuntra dem via ekonomiska, diplomatiska och även militära avtal, kommer det inte att bli någon öppen konfrontation som kan äventyra Kinas allra viktigaste exportmarknad eller utländska direktinvesteringar. Varje betydande nedgång i USA:s ekonomi kan, å andra sidan, förväntas ha en omedelbar inverkan på Kinas exportorienterade industrier. Ett fall i dollarns värde skulle också öka trycket på Beijing att omorganisera sina utländska valutainnehav eller också riskerar man att ha krympande tillgångar.

33. På hemmaplan kommer Beijing att driva en politik som är avsedd att öka centralregeringens kontroll över ekonomin. Det främsta bekymret är att försöka åtgärda den allmänt erkända obalansen i ekonomin som inte bara består av för stora investeringar i produktion av produktionsmedel jämfört med konsumtion, utan också en farlig skillnad mellan kustprovinserna och större delen av inlandet. Dessutom kommer 2007 att bevitna genomförandet av de slutgiltiga klausulerna i avtalet om inträde i WTO, inbegripet inom området för finansiell service och privatkunder, vilket sannolikt kommer att uppmuntra framstötter från multinationellt kapital. Beijing kan som svar förväntas utveckla protektionistisk politik under annat namn. Beijings behov av en ökad kontroll över den inhemska ekonomin för också partiledningen i konflikt både med myndigheterna i provinserna och med en del element inom den framväxande kapitalistklassen. Den pågående "kampanjen mot korruption" drivs delvis av behovet att slå ned på samarbete mellan myndigheter och partikadrar på provinsiell och lokal nivå och spekulerande byggherrar, vilka blomstrade under Jiang Zemens regim, inför partikongressen i höst. Ledningen behöver samtidigt också försöka återuppliva regeringens och partiets image efter årtal av ett ökat antal öppna sammandrabbningar med demonstranter. Det blir sannolikt också en upptakt till ökad politisk repression inför olympiska spelen 2008.

34. Det kommande året kommer därför åtminstone att bevitna den fortsatta fördjupningen av motsättningarna både inom själva Kina och i Kinas roll inom globaliseringen.

Latinamerika – vändningen till vänster fortsätter

35. År 2006 var året för en betydande vändning på regeringsplanet till det reformistiska eller vänsterbonapartistiska lägret i Latinamerika: Bolivia, Nicaragua, Ecuador och Venezuela. Till detta lades den stulna valsegern för López Obrador i Mexiko och det massomfattande motståndet framkallade. Detta resulterade i framväxten av en revolutionär situation och lärarnas, andra arbetares och ungdomars resning för att bilda Oaxacakommunen. Där utövade ett protosovjetiskt organ en dubbelmakt gentemot staten under fem månader. Trots det slutliga nederlaget mot den mexikanska statens militära styrkor, som gjorde slut på den revolutionära situationen,

var den ett tydligt förebud om revolutionär utveckling i framtiden.

36. Krisen visade tydligt oförmågan hos populismen i både sin radikala, borgerligt nationalistiska (Obrador och PRD) eller halvanarkistiska form (zapatisterna) att ta itu med, för att inte tala om att lösa, frågan om makten. En annan återspeglingsvändning till vänster är trycket på nästan alla latinamerikanska regimer att överge det av USA uppbackade avtalet om Amerikas frihandelsområde (FTAA) som är avsett att öppna Latinamerika för nordamerikanskt monopolkapital. Alternativet med en latin- eller sydamerikansk ekonomisk och politisk gemenskap har däremot gått framåt i form av den breda diskussionen.

37. I Venezuela uttrycker Chavez seger och hans vilja att bilda ett "socialistiskt enhetsparti", hans retorik om "tjugohundratalets socialism", om en pågående "socialistisk revolution" och det nya programmet med nationaliseringar som utlovats inför hans tal vid utnämningen, både massornas revolutionära anda och kanaliserar den till stöd för honom som *caudillo*. Chavez är ett exempel på det fenomen som Trotskij analyserade i 1930-talets Mexiko i form av Lazaro Cardenas: *bonapartism sui generis* (dvs. av en speciell typ). Sådana gestalter, som motiveras av en nationalistisk indignation mot imperialismen och dess agenter i den latinamerikanska eliten uppstår inom de lägre mer plebejiska skikten av de väpnade styrkornas officerskår. Deras önskan att se sitt folk undfly fattigdom, att se sina länder utvecklas, bli oberoende av imperialismens förmynderi, driver dem till en kontrollerad mobilisering av arbetarna, bönderna och förtryckta ursprungsfolkningar. Det driver dem till en revolutionär, populistisk och socialistisk retorik.

38. Men genuina kommunister, trotskister, får inte ta de sociala reformerna, jordreformen, nationaliseringarna, för en segerrik socialistisk revolution. De äger rum i en revolutionär situation och i den utsträckning som massorna mobiliseras kan en faktisk revolution utvecklas. Men den viktigaste punkten är att en socialistisk revolution ännu inte har segtrat. En social revolution gör det inte nödvändigt med reform av den borgerliga staten utan dess krossande genom ett massuppror från proletariatet och fattigbönderna. Den gör det inte bara nödvändigt med nationalisering av vissa industrier eller skapandet av arbetarkooperativ i något dussintal bankrutta fabriker, utan expropriering av hela storbourgeoisien så att den utplånas som en styrande och utsugande klass. Den kräver inte bara folkförsamlingar eller kommunala råd för att mobilisera stöd till en "socialistisk president" utan som verktyg för revolutionen och den suveräna grunden för en ny makt, en arbetarstat. Eftersom arbetarklassen behöver anta denna strategi för att helt och fullt kunna förverkliga potentialen i den revolutionära situationen är klassoberoende, både på parti- och facklig nivå, avgörande. De venezolanska massorna behöver ett revolutionärt arbetarparti: de behöver fackföreningar som är oberoende av staten, oberoende även av en "bolivarisk stat" som genomför nationaliseringar och omfattande sociala reformer. Beroende av eller underordning i förhållande till Chavez inom något av dessa områden skulle vara ödesdigert.

39. Även om vi öppet måste avslöja begränsningarna i Chavez populistiska, bonapartistiska retorik, måste vi emellertid förstå den ideologiska förändring bland massorna i Venezuela, och faktiskt i många andra länder, som återspeglas däri. Det skapar en öppning för en omfattande debatt om vad ett program för övergången till socialism innebär och vilka former av organisering som behövs för att genomföra den. Det är mycket sannolikt att klasskampen kommer att skärpas i Venezuela under det kommande året som ett resultat av de nya nationaliseringarna och motståndet från den venezolanska bourgeoisien och dess nordamerikanska uppbackare. Varje nedgång i oljepriset som orsakas av att den ekonomiska cykelns expansiva fas avtar, eller inledningen av en recession, kommer att minska Chavez utrymme för manövrer, intensifi-

era klassmotsättningararna och öppna betydande splittringar inom den boliviariska rörelsen.

40. I Bolivia lyckades Morales, efter att ha använt masstryck för att få igenom nationaliseringen av gas- och oljetillgångar i den konstituerande församlingen, slutligen att framgångsrikt tvinga de stora internationella oljebolagen att betala högre priser. November bevitnade storskaliga mobiliseringar från böndernas, de jordlösa och arbetarnas rörelser för att tvinga fram en betydande jordreform i senaten, där högerflygeln har en knapp majoritet, som tillåter övertagande av jord som inte odlas eller är övergiven. Det behövs emellertid mer än en jordreform i Bolivia. De superrika fem procenten av befolkningen äger sjuttio procent av den produktiva jorden i Bolivia; det behövs en jordrevolution, expropriering av alla storgodsägare, för att avhjälpa detta.

41. Under det nyliberala 1990-talet skars småbrukarnas krediter ner och mycket av jorden såldes till utländska ägare eller befintliga godsägare. Boskapsproduktion, expansion av sojaindustrin och letande efter mineraler begränsade ursprungsbefolkningarnas jordrättigheter. Grälet om konstituerande församlingens makt att anta en radikal ny konstitution enligt venezolansk modell fortsätter, liksom hoten från bourgeoisien i Santa Cruz att utträda om församlingen godkänner en konstitution som inte ger dem autonomi. Lokaliseringen av landets mineral- och jordrikedomar till de departement där högern är stark kommer att göra detta till ett avgörande prov för Morales och gör det nödvändigt med revolutionär mobilisering av massorna. I Ecuador, med dess stora rörelser bland ursprungsbefolkningen, har den nye populistiske presidenten, Rafael Correa, som har mycket svagare band till denna rörelse än Morales och Chávez, ännu inte visat vad han går för.

Afrika

42. Inbördeskriget i Somalia är ett annat uttryck för de ökade motsättningararna i situationen i världen. USA har betydande strategiska intressen vid Afrikas horn. I slutet av 2002 upprättade USA en 1 800 man stark kombinerad specialstyrka för Afrikas horn, placerad vid Camp Lemonier i Djibouti. Den lilla före detta franska kolonin härbärgerar också en stor fransk flygbas och markstyrkor liksom en tysk flottbas. USA ger mer hjälp till Djibouti än till något annat land i Afrika söder om Sahara. Nederlaget för de av USA stödda krigsherrarna, alliansen för återupprättande av fred och bekämpande av terrorism, mot de islamiska domstolarnas islamistiska styrkor i juni 2006, fick USA-imperialismen att uppmuntra och ge stöd till en fullskalig etiopisk invasion av Somalia i slutet av december, vilken den stödde med luftangrepp i början av januari.

43. Etiopien har givetvis sina egna mål. Landet har en stor muslimsk minoritet på 40 procent som lever i söder, ett område som Somalia försökte slita loss under 1980-talet. Samtidigt som Etiopien är ett mycket större land och militärt är massivt överlägset i fråga om vapen, utrustning och träning, är ett långvarigt gerillakrig sannolikt. Den federala övergångsregeringen är inte mycket mer än en lakej åt USA och dess etiopiska gendarmer. Detta kommer sannolikt att göra den hatad och avskydd som ett verktyg för ockupanterna. De globala antikrigsrörelserna måste kämpa för omedelbart och ovillkorligt tillbakadragande av de etiopiska styrkorna och ge villkorslöst stöd till motståndet mot ockupationen. De måste driva kampanjer mot den stora militärbas som EU och USA har i Djibouti. Revolutionärer ger samtidigt inget politiskt stöd till projektet med en islamisk regim.

Slutsats

44. Världsperspektiven kännetecknas av sprickor i den amerikanska världsordningen. En försvagad och i ökad utsträckning diskrediterad väktare av den globala kapitalismen, USA-imperialismen, kommer att tvingas att försöka stoppa sin nedgång med alla till buds stående medel och detta kommer

återigen att framkalla mer motstånd. Parallellt med detta måste alla imperialistiska härskarklasser intensifiera sina angrepp utomlands och på hemmaplan för att positionera sig bättre i den globala (o)ordningen. Det finns en tilltagande ledningskris inom arbetarklassens och antiimperialismens avantgarde där frågor om program och parti i ökad utsträckning ställs och debatteras. Allt detta innebär en intensifiering av klasskampen och möjligheter för marxistiska revolutionärer att ingripa och bygga.

45. Våra uppgifter är därför koncentrerade på att mobilisera för en förnyad offensiv av den globala rörelsen mot krig och imperialism mot den ökade utplaceringen av USA:s och de allierades styrkor i Irak, Afghanistan, Somalia med flera områden och för omedelbart och villkorslöst tillbakadragande. Demonstrationerna som planeras från slutet av januari till mitten av mars får bara bli en början på en sådan offensiv. De måste också tjäna som ett forum vid vilket vi kan vinna deltagarna för perspektivet med kontinuerliga och eskalerande direkta aktioner för att tvinga ut krigshetsarna ur de länder som de ockuperat, hindra dem från att inleda nya angrepp och driva bort dem från makten. Varje försök till ekonomiska sanktioner eller kuppmakeri riktat mot länder som Venezuela, Kuba eller Bolivia som straff för nationaliseringar måste likaså bli viktiga frågor.

46. På samma sätt måste vi fokusera på alla aktioner från fackföreningar och sociala rörelser mot den nyliberala offensiven mot samhällsservice och offentliga inrättningar inom sjukvård, utbildning, transporter, energiförsörjning, telekommunikationer m.m. Vi kommer att kämpa för att vinna fackföreningarna för en ny strategi med militant motstånd mot angrepp på löner, arbetstillfällen, arbetsförhållanden och den juridiska förslamningen av varje effektiv facklig verksamhet. Fackföreningarna behöver kämpa på internationell nivå mot de multinationella bolagen. Men istället för att överlåta till den fackliga byråkratin att bilda internationella megafack (exempelvis den pågående sammanslagningen av IG Metall, Amicus, United Steelworkers), måste militanter och aktivister bygga en internationell rörelse med demokratiskt organiserade gräsrotsaktivister som är fokuserade på kampen mot arbetsgivarna och deras nyliberala regeringar. Detta måste innefatta att slå sig fria från stöd till "stora koalitioner" som inkluderar reformistiska arbetarpartier och deras allierade fackföreningar såsom i Italien, Tyskland och Österrike, och förhindra bildandet av sådana koalitioner i framtiden. Kampen för att rädda planeten från miljökatastrof, kampen mot rasism, kvinnors och ungdomars kamp, kommer alla att korsa dessa frågor och det brådskar med internationell samordning av alla.

47. Inom WSF och ESF agerar alla de borgerliga NGO-grupperna, de vänsterreformistiska partierna och de fackliga byråkratierna för att blockera en sådan samordning och deras obstruktion måste övervinnas. Detta kan bara göras genom att organisera den antikapitalistiska, antiimperialistiska och antibyråkratiska vänstern. Ett stort steg framåt skulle vara att sammankalla en konferens eller församling för vänsterkrafterna för att komma överens om en strategi för att just göra detta. Detta kommer att vara den avgörande uppgiften vid WSF i Nairobi i slutet av januari. Det kommer att vara den avgörande uppgiften vid samlingarna mot G8 i Rostock i juni. Dess representanter bör träffas vid varje förberedelsemöte inför ESF och ingripa på så många av de internationella konferenserna – såsom de i Beirut och Kairo – som det är möjligt. Det är den övergripande uppgiften för Förbundet för Femte Internationalen under det kommande året.

**Förbundet för Femte Internationalen
Internationella exekutivkommittén**

USA ut ur Somalia!

Det amerikanska flygangreppet mot Somalia tisdagen den 9

januari innebär en upptrappning av USA-imperialismens inblandning i östra Afrika. Tidigare gav de sitt stöd till, och spelade möjligen en roll i att provocera fram den etiopiska invasionen av Somalia i december, vilken drev ut de islamistiska styrkorna ur Mogadishu; nu har man beslutat att ge sitt praktiska stöd genom luftangrepp mot de förenade islamiska domstolarnas ställningar.

De förenade islamiska domstolarna (DFID) bedriver ett krig mot den USA-understödda federala övergångsregeringen och "Alliansen för fredens återupprättande och kontraterorism", vilken upprättades av åtskilliga klanledare och afärsmän för att "återställa ordningen". I själva verket var denna allians en militär front för CIA, som finansierade den med motsvarande över en miljon kronor i månaden. DFID besegrade denna allians och fällde slutligen den federala övergångsregeringen i ett krig som pågick mellan februari och juni förra året. DFID höll sedan makten i Somalia till i december, då Etiopien invaderade landet efter klartecken från det amerikanska utrikesdepartementet.

DFID drevs tillbaka och besegrades slutligen sent i december. Nu har de tagit upp en gerillakamp för att bekämpa den av imperialismen uppbäckade regeringen och dess medhjälpare i den etiopiska militären. DFID har nu fästen i södra delen av landet, men de norra och centrala delarna av landet är numera översvämmade av etiopiska pansarvagnar och, utan tvekan, förklädda amerikanska militära rådgivare. USA har skickat delar av sin flotta, vilket inkluderar det med militärflyg bestyckade hangarfartyget USS Eisenhower, till den somaliska kusten för att utföra vad man kallar "antiterroroperationer".

Detta är inte första gången som USA-imperialismen värnat sina intressen i förhållande till Somalia och Etiopien. Redan under kalla kriget transporterade de rivaliserande blocken USA och Sovjetunionen massvis med vapen till länderna och bidrog till att skärpa motsättningarna mellan dem. Somalia var först en klientstat till Sovjet och sedan till USA och båda supermakterna gav i sin tur stöd åt diktatorn Mohamed Siad Barre.

Media kommer på sedvanligt rasistiskt manér att skildra konflikten som ytterligare ett "afrikanskt krig" som beror på "afrikanernas svårighet att hålla sams". Socialister måste påpeka att den största anledningen till kriget står att finna i kolonialmakternas uppdelning av regionen i stater och protektorat. Den somaliska befolkningen utsattes för invasion, ockupation och kontroll av såväl fransmän, briter som italienare.

Britterna och italienarna stred om kontrollen över Somalia under andra världskriget, när de imperialistiska makterna slogs inbördes om kontrollen över de afrikanska kolonierna och deras resurser. Somalia vann självständighet 1960, men presidentens död år 1969 framkallade en militärkupp, som gav officeren Siad Barre makten. Trots att han kallade sig själv kamrat Barre, och sade sig vara socialist, var han inget annat än en brutal diktator som krossade all politisk opposition och mördade politiska motståndare i skrämmande omfattning.

USA såg i Barre en diktator de kunde göra affärer med, och gav omkring 100 miljoner dollar i ekonomiskt, och självklart, militärt stöd fram till 1989. Etiopien stöddes av Sovjetunionen, och USA ville försäkra sig om att kusten på Afrikas horn och makten över Adenviken, viktig för kontrollen över oljan, inte helt föll i sovjetiska händer. Även efter kalla krigets slut bestod motsättningarna mellan Etiopien och Somalia, ofta med väpnade konflikter som följd.

Då Barre besegrades 1991 lämnades Somalia som en "kolapsad stat" med svaga eller icke-existerande regeringar. År 1993 slutade en "humanitär" FN-intervention i landets södra del – i själva verket en intervention ledd av USA med pakistanskt och malaysiskt stöd – i ett förnedrande nederlag då 18 amerikanska elitsoldater dödades under en raid i Mogadishu.

Detta framställdes senare som en seger i Hollywoodfilmen *Black Hawk Down*. President Clinton tvingades lämna Somalia med svansen mellan benen följande år, precis som Ronald Reagan hade tvingats göra i Libanon 1983. Det amerikanska imperiets bestraffningsaktioner och ockupationer är ingen framgångssaga.

DFID är en militär och politisk koalition bestående av flera stambaserade islamiska domstolar, som förenar flera olika klaner och traditioner. De flesta åberopar sig på salafismen, vilken skiljer sig från fundamentalismen som karaktäriserar den radikala islamism som finner stöd i Sayyid Qutbs skrifter.

Organisationen växte fram ur de shariadomstolar som etablerades i landet, särskilt på landsbygden. Varje domstol hade en väpnad milis knuten till sig som ansvarade för att upprätthålla rättvisan och att genomföra sharialagarna. Det var förenandet av dessa miliser, och de religiösa domare som kontrollerade dem, som möjliggjorde formerandet av DFID till en nationell organisation som kunde utmana den av USA uppbäckade övergångsregeringen. Det politiska målet för rörelsen var att återupprätta ordningen i det kris- och konfliktdrabbade landet och att etablera en form av sharialagstiftning. Självfallet är revolutionära kommunister motståndare till upprättandet av ett samhälle vars lagstiftning bygger på "de lärda skrifterna", där ingen möjlighet finns att överklaga, och där makten ligger i händerna på vad som skulle kunna beskrivas som en religiös ledarkast.

Men DFID är en koalition som innehåller både relativt liberala krafter och mer konservativt fundamentalistiska organisationer och tendenser. Därför skulle det vara alltför enkelt att beskriva den som bestående enbart av "militanta islamister", även om den amerikanska regeringen och den rasistiska pressen gör det. USA har hävdats att DFID har kopplingar till al-Qaida, och då särskilt till en al-Qaida-cell som man håller ansvarig för attackerna mot amerikanska ambassader i Nairobi och Dar El Salaam, vilka dödade mer än 250 människor och skadade tusentals andra. DFID har konsekvent förnekat sådana kopplingar.

Sedan dessa terrorattacker har USA försökt att rättfärdiga sina interventionsplaner i Somalia inom ramen för "antiterrorism", och sedan 2001 som en del i sitt "krig mot terrorn". Ingen mindre än den förre amerikanske ambassadören och diplomaten Dan Simpson (som var stationerad i Somalia mellan 1994–95) har sagt följande: "Idén att Mogadishu är ett näste för al-Qaida-anhängare är en fantasi som sålts till USA av smarta somaliska krigsherrar som gjort allt i sin makt för att komma åt pengar till vapen."

Påståendet att de amerikanska attackerna är riktade mot enheter i al-Qaida är en cynisk lögn. Stora civila offer har rapporterats som en följd av USA:s bombningar av olika byar. USA har dock omfattande intressen att försvara i regionen. Så sent som år 2002 grundade USA en 1 800 man stark gemensam styrka på Afrikas horn, baserad i Camp Lemonier i Djibouti, som också består av en stor fransk bas med luft- och marktrupp och en tysk flottbas. USA ger mer bistånd till Djibouti än till något annat land i Afrika söder om Sahara.

I en rapport publicerad av FN:s övervakningsgrupp för Somalia i november hävdades att DFID fick vapen, militär träning och logistiskt stöd från en rad länder och organisationer i den omkringliggande regionen, bl.a. från Iran, Syrien, Djibouti och Hizbollah. För dessa krafter och stater är DFID en antiimperialistisk kraft i regionen som bekämpar klanherren från den tidigare, USA-understödda regeringen.

Det är därför USA har intresserat sig så mycket för situationen i Somalia. USA ser ett nederlag för DFID som ett sätt att slå tillbaka Irans och Hizbollahs allierade. Man vill hämnas det nederlag som Israel åsamkades förra sommaren och upprätthålla trycket mot den iranska regimen, som trots internationella protester och amerikanska och israeliska hotelser fortsätter arbetet med att utveckla sitt kärnkraftsprogram.

Arbetare borde inte stödja USA och dess allierades handlingar i Etiopien. Deras mål är att "stabilisera regionen", vilket för imperialisterna betyder att krossa alla rörelser och krafter som vågar utmana deras politiska och militära hegemoni. Den somaliska regeringen är helt enkelt en marionettregering för etiopierna och amerikanerna, den skulle aldrig ha kunnat gripa makten utan deras pansarvagnar och utan att fullständigt underordna landet imperialismens intressen.

Etiopien har kort och gott gått med på att ställa upp som George Bushs förlängda arm i hans försök att föra "kriget mot terrorismen" till området. Det råder ingen tvekan om att Somalias befolkning kommer att resa sig i allt högre grad i kamp mot ockupationen av sitt land. Arbetare och den anti-kapitalistiska rörelsen världen över måste fördöma den USA-understödda etiopiska invasionen och ge villkorslöst stöd åt motståndet, oavsett om det kommer från DFID eller från krigsherrar – trots att vi inte kan ge stöd till dessa krafters politiska och sociala program.

Somalias befolkning är själva de enda som har rätten att råda över landets politiska framtid, och för att kunna göra det måste alla utländska trupper och imperialistiska rådgivare köras på porten. Den globala antikrigsrörelsen måste mobilisera bakom kravet på ett omedelbart tillbakadragande av etiopiska trupper från Somalia, och ett totalt tillbakadragande av den amerikanska flottan med dess stridsflyg från hela regionen.

- Ut med USA:s och Etiopiens trupper ur Somalia!
- Seger åt det somaliska motståndet!
- Ut med alla imperialistiska trupper ur regionen – franska, tyska såväl som amerikanska!
- Ner med "kriget mot terrorn" och krigsherrarna Bush och Blair.

Förbundet för Femte Internationalen 11 januari 2007

Mona Sahlin – vilken politik?

Ända sedan sossarnas valförlust, och Göran Perssons deklaration att han drar sig tillbaka till godset, har det spekulerats om vem som ska bli den nya partiledaren – och därmed statsministerkandidat i nästa val.

Många har nämnts i diskussionen, och nästan lika många har tackat nej, men en sak är uppenbar – det kommer inte att bli någon radikal kandidat, vilket bekräftas av att Mona Sahlin nu lanserats som valberedningens enda kandidat.

Sossetoppen består enbart av högavlönade byråkrater som är fast beslutna om att värna de svenska storföretagens vinst, och Sveriges plats i den imperialistiska världsordningen. Även de fackliga ledarna är också byråkrater, med löner som ligger skyhögt över de medlemmar de säger sig företräda, och åsikter som ligger långt till höger om vad varje effektiv klasskamp skulle kräva.

Det finns ingen kandidat som skulle kunna rädda socialdemokratin för en radikal politik – över huvud taget är fokuseringen på en partiledare ganska absurd. Det arbetarrörelsen skulle behöva är ett parti som uttrycker arbetarklassens behov av kamp – med andra ord ett revolutionärt parti – som bygger på aktivitet underifrån, med en ledning som väljs och kontrolleras underifrån, och som inte har några privilegier i förhållande till de medlemmar de ska representera.

Att inrikta sig på att stödja "bättre" kandidater framför "sämre", snarare än att omstöpa hela rörelsen efter radikala linjer är därför inte en framkomlig väg. Detta innebär inte att man som kommunist inte kan ha synpunkter på partiledarkandidaterna. Tvärtom, debatten om den blivande partiledaren ger ett tillfälle att kritisera hela ledningens politik, och hela partiets funktionssätt. Som en del i den kritiken är det i sig inget principlöst i att kritisera de enskilda kandidaterna, hänvisa till hur de har agerat tidigare och att vissa är (ännu) sämre än andra.

Och när det uppstår en strömning som reagerar mot högerpolitiken, som när vissa fackliga ledare som SEKO:s Janne Rudén – som ibland utmärker sig genom att stå lite till vänster om LO-byråkraternas huvudströmning – uttalar sig mot Mona Sahlin, är det i sig inget fel med ett visst kritiskt stöd till den uppfattningen. Men när valberedningen väl sagt sitt har nu alla inom s- och LO-toppen rättat in sig i ledet. Det finns för närvarande ingen inom ledningen som är beredd att frondera med vänsterkritik. Det kan dock förändras när väl trycket från medlemmarna ökar.

Bara det är en kvinna?

En vitt spridd uppfattning inom socialdemokratiska partiet är att det för första gången bör bli en kvinnlig partiledare. Och visst, revolutionärer är absolut för att socialt förtryckta grupper ska representeras. Problemet är bara att när enskilda kvinnor får maktpositioner på ett program som inte alls gynnar arbetarkvinnor – liksom när folkpartiet hittar några invandrare som glatt presenterar partiets invandrarfientliga politik som "antirasistisk" – är inget vunnit i sig. De står inte under någon som helst kontroll från den förtryckta gruppen, och politiskt representerar de alla arbetande kvinnors respektive invandrades motståndare. Politiken avgörs ytterst av sociala krafter, men för en enskild politiker är det avgörande vilka klassintressen de ger uttryck för rent politiskt. Den enda politik som konsekvent uttrycker arbetarklassens intressen är den revolutionära kommunismen. För att skapa en verklig arbetarpolitik, och för att störta kapitalismen krävs ett sådant parti.

Arbetarmakt anser inte att (s) kan vinnas för ett sådant program, utan satsar på att bygga ett nytt parti. Men till varje kampinriktad arbetare som fortfarande tror att vägen framåt leder genom socialdemokratiska partiet säger vi: visst rösta på (s). Men kräv att de kämpar för dina intressen, kräv att de tar strid mot den borgerliga politiken, och kräv att du ska företrädas av ledare som verkligen står för en socialistisk kamp. Och allt eftersom du blir övertygad om att ledarskiktet inom partiet står för en politik som sätter storföretagens intresse före arbetarklassen, kräv att dessa ledare avlägsnas.

Det finns i nuläget ingen kandidat till partiledare som är värd något stöd, men som en markering bör partiets mer kampinriktade element försöka hålla de byråkrater som särskilt utmärkt sig för en fackföreningsfientlig politik – som Mona Sahlin – borta. Alla som är emot Mona Sahlins nu, som det förefaller, raka väg fram till valet av partiledare på kongressen i mars måste snabbt organisera motståndet.

Avslutningsvis är det inte troligt att valet av efterträdare kommer att förändra särskilt mycket. Oavsett vem det blir, kommer kampen mot den byråkratiserade och högerinriktade ledningen för sossarna att fortsätta.

Att hedra Karl och Rosa innebär att organisera motstånd!

Gruppe Arbeitermachts och Revolutions tal den 14 januari vid demonstrationen i Berlin för att uppmärksamma årsdagen av mordet på Karl Liebknecht och Rosa Luxemburg

Jag talar för Gruppe Arbeitermacht och ungdomsgruppen Revolution. Jag ska säga något om internationell mobilisering och G8.

Vi demonstrerar idag för att hedra Karl Liebknecht och Rosa Luxemburg, som befinner sig i traditionen av motstånd mot imperialismen världen över och kampen för en socialistisk revolution. De fick betala med sina liv för sin konsekventa insats.

Även idag ser vi världsomspännande angrepp av olika slag: "kriget mot terrorn", skärpt utsugning av "tredje världen" och massiva angrepp i de imperialistiska länderna.

Allt detta beror inte på en felaktig politik eller enskilda po-

litiker – snarare är det olika sidor av ett och samma mynt: kapitalismens kris.

I detta sammanhang måste också EU:s bildande ses. Det europeiska kapitalet kommer att vara med i jakten efter vinster. Därför ser vi flera angrepp inom EU:

- social nedrustning,
- militarisering och krig,
- rasism och repression utåt och inåt,
- privatisering m.m.

Allt detta ska cementeras i den imperialistiska EU-författningen.

Tyskland kommer nu att använda sitt dubbla ordförandeskap i EU och G8 till att stärka sin roll. Men vid G8:s toppmöte kommer det också att gälla annat. Imperialismen har ett stort problem: motståndet mot G8:s politik formerar sig allt starkare världen över.

Motståndet mot ockupationsmakten i Irak, misslyckandet för invasionen i Libanon, utvecklingen i Latinamerika – allt är exempel på detta. Men även i Europa händer det saker. EU:s författning avvisades i Frankrike och regeringens försök att avskaffa anställningstryggheten misslyckades på grund av massprotester, som tvingade regeringen att dra tillbaka sitt reaktionära förslag.

I alla dessa protester kunde man också tydligt se att ungdomen stod i främsta ledet mot imperialismen.

Detta visar att motstånd lönar sig och kan vara framgångsrikt. Därför förespråkar vi från Revolution och Arbeitermacht att motståndet måste samordnas bättre internationellt. Mobiliseringen till G8:s toppmöte måste därför innebära mer än en stor demonstration. Den måste bli en grund för formering och samordning av motståndet utöver G8:s toppmöte.

Även Karl Liebknecht och Rosa Luxemburg betonade ständigt nödvändigheten av internationell samordning av motståndet och lyfte då fram nödvändigheten av att bygga en revolutionär ungdomsrörelse och en International. Endast så kan vårt mål förverkligas: den socialistiska världsrevolutionen.

Arbeitermacht-Infomail 294 (19 januari 2007)

Ny tidskrift

Inom kort kommer första numret av Arbetarmakts nya tidskrift *Revolutionär Marxism* att finnas för nerladdning på vår hemsida. Det innehåller tre artiklar: texten från vår internationella kongress i juli om världsläget, en artikel om splittringen i Förbundet för Femte Internationalen och en recension av Håkan Blomqvists bok *Nation, ras och civilisation i svensk arbetarrörelse före nazismen*.